

A MÁRAI SÁNDOR MAGYAR TANÍTÁSI
NYELVŰ GIMNÁZIUM ÉS ALAPISKOLA

színjátszó csoportjának

jubileumi évkönyve

KGSzT

Kassai Gimnazista Színjátszó Társulat

1996 - 2006

A KGSzT 10 éve

„A színpad olyan létesítmény, ahol mulatság okulással, pihenés erőfeszítéssel, időöltés művelődéssel párosul. Ha bú rágja szívünket, ha borús kedv mérgezi magányos óráinkat, ha világ és üzlet emelyít minket, ha ezernyi súly nyomja lelkünket, kitárja karját felénk a színpad – ebben a mesterséges világban álmodozással kiszorítjuk a valóságos világot, újra visszanyerjük önmagunkat, érzetünk felébred, jótékony szenvedélyek frissítik fel vérünk áramát.“ (Friedrich Schiller)

Schillernek e néhány mondata találóan fejezi ki, milyen érzések és gondolatok vezéreltek bennünket 10 évvel ezelőtt, amikor szavalóversenyre készülödvé – Sirilo Esztivel és Havasi Marival – felvetődött az az ötlet, hogy iskolai színjátszó társulatot hozunk létre. Az ötletet tett követte, s nemsokára kezünkben tartottuk Presser – Sztevanovity: A padlás című musicaljének szöveggönyvét. Az igazán nehéz feladat csak ezután következett, hiszen társulat még nem volt. El kellett gondolkoznunk azon, hogy a gimnázium diákjai közül kik lennének a legalkalmasabbak az egyes szerepek betöltésére, majd rá kellett vennünk őket, hogy vállalják el ezt az időigényes tevékenységet. Nem volt könnyű dolgunk, mert a 12 szereplős darabhoz legalább 8 fiúra volt szükségünk, s tudvalévő, hogy a fiúk kevésbé érdeklődnek a színjátszás iránt, mint a lányok. Az ismeretlen új talán mégis vonzotta őket, izgalmasnak találhatták, hogy valami olyat próbáljanak ki, amire eddig még sohasem gondoltak, s elfogadták a felkínált lehetőséget.

Nagy öröömre szolgált, hogy Dudás Péter, iskolánk volt diákja és a Thália Színház művésze felajánlotta szakmai segítségét, így közösen fogtunk bele a darab összeállításába. Elkezdődtek a próbák, s csodálatos volt látni, hogy a rég ismert diákok új oldalukról mutatkoztak be. Hiszen a diákszínpad lehetőséget nyújt a művészi hajlamok és a rejtett képességek kibontakoztatására. Mindannyian lelkesek voltak, és örömmel jártak a próbákra, amelyek már fokozatosan két-három délutánjukat, sőt szabadnapjuk nagy részét is kitöltötte. Egy összetartó, vidám csapatná forrott össze ez a néhány gimnazista, akik szívüket-lelküket beleadták, hogy létrejöjjön az előadás. Akkor még nem az volt a cél, hogy a darabbal részt vegyünk a komáromi Jókai Napokon. A cél az volt, hogy élvezzük, amit csinálunk, s az előadások folyamán örömet szerezzünk majd nézőinknek. Elégedettek lehettünk az eredménnyel, hiszen mindez megvalósult. 1996. május 30-án a Márai Stúdióban a KGSzT bemutatózó

előadása óriási siker volt. A közönség állva tapsolt, a társulat tagjai pedig már megkönnyebbülten, mosolyogva álltak a színpadon, s boldogan tudatosították, hogy játékkal ilyen hatást idéztek elő a nézőkben. A siker a további előadásokon sem maradt el, sőt októberben, amikor a Leőwey Klára Gimnázium meghívására Pécsre utaztunk, a nagy érdeklődésre való tekintettel egymás után kétszer adtuk elő a darabot.

Komáromban a Jókai Napokon a legjobb zenés produkció díjával jutalmazták a társulatot.

Köszönettel tartozunk a Thália Színház igazgatóságának, amiért lehetővé tette számunkra, hogy a próbák és az előadások idejére igénybe vegyük termeit.

„A padlás“ sikere felkeltette a színjátszás iránti érdeklődést a diákokban, s ez azt eredményezte, hogy két év múlva egy új csapat állt készen arra, hogy bepillantasson a diákszínjátszás rejtelmeibe. Ez alkalommal Weöres Sándor: Holdbeli csónakos című zenés mesedrá-májának betanulására vállalkoztunk. Bár az alapító társulat tagjai már mind leérettségiztek, de ketten közülük – Sirilo Eszti és Sirilo Gyuszi – szerencsére nem tudtak megválni a KGSZT-től, amely annyi élményt és örömet jelentett számukra, és vállalták, hogy továbbra is segítik a társulat munkáját. A Holdbeli csónakosban Eszti a darab rendezésében és a jelmezek összeállításában segédkezett, míg Gyuszi megzenésítette a verseket, és betanította a diákokkal. A szakmai segítség most sem maradt el, hiszen ismét iskolánk egy volt diákja és a Thália Színház művésze, ezúttal Petrik Szilárd vállalkozott rá, hogy segítséget nyújt nekünk. A 19 szereplős társulat 1999. június 3-án Kassán a Doktor Zsivágó Galériában állt először közönség elé. Az előadás sikert aratott kicsik és nagyok körében egyaránt, és a Jókai Napok zsűrijének tetszését is elnyerte, hiszen nívódíjjal gazdagodva térhetett haza Komáromból a csapat, sőt Simon Veronika és Sirilo Eszter különdíjban is részesült.

Még ugyanebben az évben egy irodalmi színpadi műsort is összeállítottunk, ugyanis felkértek bennünket, hogy októberben lépjunk fel a Szép Magyar Beszéd országos versenyének megnyitó ünnepségén Sátoraljaújhelyen. A zenés irodalmi összeállítás címe – „mennek, egyre csak mennek...” – Gál Sándor: Távolodók című verséből származik. Az összeállítás szlovákiai magyar költők verseiből és prózarászleteiből állt, mely a kisebbségi lét problémáira igyekezett felhívni a figyelmet. A műsort 1999 novemberében Kassán is előadtuk.

2000-ben Márai Sándor születésének 100. évfordulója alkalmából „éltem egyszer én, Márai Sándor“ címmel Márai Sándor műveiből állítottunk össze egy irodalmi műsort, mellyel felléptünk az iskola megalakulásának 50. évfordulója alkalmából megrendezett ünnepségen a Thália Színházban. Az előadásnak nagy sikere volt nemcsak itthon, hanem Magyarországon, Vásárosnaményben is, ahol 2002 májusában részt vettünk a Határon Túli Fiatalok I. Kulturális Fesztiválján. A társulatot a zsűri fesztiváldíjjal jutalmazta.

2002-ben a diákszínházas újabb lelkes hívei gyűltek össze az iskola tornatermében, hogy kipróbálják, vajon ők is alkalmasak-e arra, hogy játékkal önfeledt perceket szerezzenek közönségüknek. Lázár Ervin: Szegény Dzsoni és Árnika című meséje – melyet Kozsár Zsuzsával átdolgoztunk és dramatizáltunk – azonnal megtetszett a társulat minden tagjának. 2002 decemberében volt a darab bemutatója, melyet további előadások követtek Kassán és a Kassa környéki településeken. 2003 júniusában részt vettünk a komáromi Jókai Napokon, ahol a legkreatívabb előadásért díját ítélte oda nekünk a zsűri, valamint Mikó Krisztinát és Bodon Andreát különdíjban is részesítette.

A színházas iránti érdeklődés fokozódott, így szeptemberben a társulat kibővült, s egy új darab létrehozásába fogott. Heltai Jenő: Az ezrettedik éjszaka című mesejátékának egzotikus világa magával ragadta a csoport tagjait, s bár jó néhány lánynak fiúszerepbe kellett bújni, mégis élvezték a próbákat és az előadásokat. 2004-ben a Jókai Napokon Básti Andrea színészi alakításáért különdíjat kapott, és meghívást nyertünk a zsámbéki színházi fesztiválra.

2004-ben azonban – immár harmadik alkalommal – egy irodalmi színpadi produkcióval is készültünk Radnóti Miklós halálának 60. évfordulója alkalmából. A „Nagy szárnyadat borítsd ránk virrasztó éji felleg“ című irodalmi összeállítást először 2004. április 4-én mutattuk be Kassán a Márai Stúdióban.

A következő tanévben szintén két előadás betanulására vállalkoztunk. „Így éltem s voltam én hiába“ címmel újabb irodalmi műsort készítettünk József Attila születésének 100. évfordulója alkalmából. 2005. április 5-én volt a bemutató a Márai Stúdióban. Bár komoly hangvételű előadás volt, a közönség és a szereplők is nagyon szerették ezt az összeállítást. Szerencsére elég sok alkalmunk adódott, hogy fellépjünk a darabbal. 2005. október 14-én bemutathattuk a sátoraljaújhelyi Szép

Magyar Beszéd országos versenye résztvevőinek, s nagy sikert arattunk a magyarországi közönség körében is.

Eközben a színjátszó társulattal egy új, számunkra még ismeretlen stílussal próbálkoztunk. A mesék világa után a választás egy abszurd darabra esett, mégpedig Mrožek: Szerenád című egyfelvonásosára. 2005. június 15-én a komáromi Jókai Napokon mutattuk be először a darabot. Az előadás sikerét bizonyítja, hogy a fesztiválon nívódíjas lett az előadás, de ezenkívül még két további díjjal gazdagodtunk: Havasi Péter kapta meg a legjobb férfialakítás díját, és a zsűri a legjobb díszletért járó jutalomban részesítette a társulatot, mely Fecsó Szilárd munkája volt.

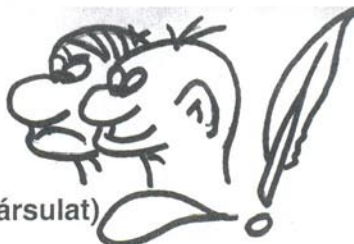
Mindezekből nyilvánvalóvá válik, hogy 10 évvel ezelőtt jó döntés volt létrehozni egy színjátszó társulatot, hiszen a diákszínjátszás nemcsak azért jó, mert diákjaink hasznosan töltik szabadidejüket, hanem azért is, mert közben észrevétlenül önmagukat is nevelik. Megszabadulnak gátlásaiktól, fellépésük határozottabbá válik, s a szép magyar beszéd képességét is elsajátíthatják. Németh László szerint „a játék arra jó, hogy a szellemi szenvedélyesség fölkeltésével a tanuláshoz szükséges elmeműködéseket: az érdeklődést, emlékezetet, gondolkodást és a begyakorlást fokozza.“ Bízom benne, hogy színjátszóink az itt szerzett tapasztalatoknak és képességeknek hasznát veszik majd további életük folyamán, s mindig szeretettel gondolnak majd vissza a közös élményekre.

Végezetül szeretnék köszönetet mondani elsősorban Sirilo Eszternek és Sirilo Gyuszinak, akik a KGSzT megalakulásától kezdve mindvégig mellettem álltak, és mindegyik színdarab összeállításában – szabadidejüket feláldozva – segítettek. Köszönet illeti a KGSzT minden eddigi tagját, hogy vállalták az iskolán kívüli tevékenységnek ezt a nem éppen könnyűnek mondható formáját, valamint azokat a diákokat, akik a háttérben segédkeztek, hogy az előadások megvalósulhassanak. Köszönöm Dudás Péter és Petrik Szilárd szakmai segítségét, hiszen sokat tanultam tőlük a kezdeti időszakban, Fecsó Szilárdnak, hogy a díszletek megtervezését és kivitelezését magára vállalta, és köszönettel tartozom mindazoknak, akik szívükön viselték a társulat sorsát, s lehetőségükhöz mérten segítséget nyújtottak.

Bodon Andrea

A **KGSzT**

(Kassai Gimnazista Színjátszó Társulat)

szeretettel meghívja Önt bemutatkozó előadására,
melyre **1996. május 30-án 17⁰⁰** órakor
a **Márai Stúdióban** kerül sör.

Presser Gábor - Sztevanovity Dusán:

A PADLÁS

félig mese - félig musical két részben

Szereplők:

Rádiós - Nagy Gusztáv

Süni - Havasi Mária / Repka Noémi

Mamóka - *Gecse Judit / Schmiedt Viktória*

Barrabás B. Barrabás, a gengszter

Révész, aki külsőleg azonos Barrabással - *Sirilo Gyula*

Herceg, szellem, 500 éves - *Gadus Tamás*

Kölyök, szellem, 530 éves - *Gál Ilona*

Lámpás, szellem, 670 éves - *Sirilo Eszter*

Meglökő, szellem, 560 éves - *Kleščinsky Gábor*

Témüller, önkéntes - *Kovács Tamás*

Detektív - *Szilágyi Tamás*

Üteg - *Tóth Krisztián*

Robinson, a gép - *Jelenek Tibor*

Rendezte: *Molnár Andrea és Dudás Péter*

Belépődíj: *tetszőleges, amellyel a társulat további működését támogatja*

A padlás

Az igazság az, hogy kétségbeesetten próbálok jó néhány napja írni valamit, ami visszaadja a 10 évvel ezelőtti hangulatot, de nem megy! Bogyi napok óta hív, és érdeklődik, hogy hogy állok, én meg nem merem bevallani, hogy semmit sem írtam. Hogyan is akarhatná valaki, hogy néhány sorban visszaadjam ennek a 10 évnek a legszebb emlékeit?

16 évesen az ember számára minden vagy unalmas vagy ciki. Hát ez nem volt sem egyik, sem másik! Rohantunk a „Máraiba“ minden délután, és néha késő estig maradtunk, együtt voltunk, buli volt... Na meg kemény munka! Mindenféle színházi alap nélkül próbáltunk megcsinálni egy musicalt, de Bogyi segített. (Bár így utólag visszagondolva neki sem volt sokkal több gyakorlata.) Énekeltünk, párbeszédet memorizáltunk, gyártottuk a díszletet... ja, és nem tudom, hogy lehetséges, de Gyuszinál mindig volt gitár, Guszti meg a legelképesztőbb helyeken is talált zongorát. Talán nem is az előadások izgalma, hanem ez számomra a legmeghatározóbb emlék. Az, hogy a KGSzT-n kívül is együtt voltunk. Sátoroztunk a Tiszánál, buliztunk Mariéknál... Szép volt!!!

És persze maradtunk (Gyuszi meg én). Máig próbáljuk hasznossá tenni magunkat kisebb-nagyobb sikerrel, mert hát Bogyi azóta profi lett. Érti a dolgát, és még mindig ért a tinédzserek nyelvén, én meg tudomásul veszem, hogy a legújabb generáció már nekem is csókolomot köszön. Mert hát eltelt 10 év.

De ez jó. Azt jelenti, hogy néhány szeles tizenévesnek, egy jópofa mesének, és egy végletekig odaadó tanárnak köszönhetően máig van KGSzT!

Mártha Siriló Eszter

Már nagyon régen volt... és mégis erősen megmaradt az emlékeimben. A Padlás volt számomra a legmeghatározóbb élmény a gimnáziumi éveim során. Kialakult egy igazán jó csapat, és az álom valóra vált. Nehezen indult az iskolai padok között délutánonként, s ki hitte volna, hogy lesz folytatása?

Mindannyian gazdagabbak lettünk lelkileg, mert a padlás távoli titokzatos bolygók üzeneteit próbálja megfejteni néhány mesebeli szellem, elfelejtett mesefigura több évszázados bolyongás után.

Köszönet ezért Andinak és mindnyájatoknak.

Havasi Mária

A KGSZT (Kassai Gimnazista Színjátszó Társulat) bemutatja:

Weöres Sándor

Holdbeli csónakos

című zenés mesedramáját

Szereplők:

Holdbeli csónakos	Major Péter
Pávaszem	Székely Krisztina/ Szivolics Zsuzsa
Medvefia, lapp trónörökös	Kőmíves Tibor
Vitéz László	Varga Attila
Bolond Istók	Komjáti Zsolt
Paprika Jancsi	Simon Veronika
Jégapó, magyar fejedelem	Marsovszky Miklós
Sólyomáruslány/ Sólyomistennő	Schmögner Kinga
Huang-ti, kínai császár	Zvolenský Gabriella
Dumuzi, sumír főpap	Bodák Erika
Memnon, szerencsen fejedelem	Gyenes Gábor
Idomeneus, krétai király	Radvánsky János
Menelaos, spártai király	Buzogány Balázs
Heléna, felesége	Frindt Evelyn
Paris, trójai királyfi	Samuelis László
Temora, kelta királynő	Bánó Júlia
Lapátos hindu/kínai börtönőr	Samuelis László
Hirdető dobos	Páll Zsuzsa
Majmok	Parajos Katalin, Bánó Júlia,
	Frindt Evelyn
Felhők, zivatar	Páll Zsuzsa, Schmögner Kinga,
	Zvolenský Gabriella,
	Buzogány Balázs
Rendezte:	Petrik Szilárd
Segédrendező:	Sirilo Eszter, Molnár Andrea
Zene:	Sirilo Gyula
Zenei munkatárs:	Papp Zoltán
Jelmez:	Sirilo Eszter
A csoport vezetője:	Molnár Andrea

Bemutató helyszíne: Doktor Zsivágó Galéria (Veritas), Domonkos tér 8.
Időpont: 1999. június 3. csütörtök 19.00

Holdbeli csónakos

„A játszás csak akkor éri el célját, ha a játészó feloldódik a játékban.“ (Hans-Georg Gadamer)

És valóban, a diákszínjátszásban nem is igazán a „végtermék“ az érdekes, hanem a hozzá vezető kesze-kusza út, mely során az megszületik. Az ember feloldódik egy olyan világban, melybe szakmailag képzetlenül, társulva egy jó adag bátorsággal került be, esetleg ösztönösen, vagy talán a tehetségéből kifolyólag.

Magának a „játéknak“ a hangulata a különleges, melyben együtt, egymásért, és a közönség kegyeiért folyik a munka. És az összezárt csapatmunka minden egyes próbája, melybe ha egyszer bepillantást nyerünk, örökre megfertőz annak hatása.

Diákszínjátszás (a kassai KGSzT) meghatározó élménye életemnek. Kellemes, jó érzéssel gondolok vissza rá. Biztos voltak problémák, gondok, de az idő, ahogyan mondani szokás, megszépíti az élményeket, mert valóban csak a legszebb és legmeghatóbb történetek jutnak eszembe.

A próbák, melyekre a legszívesebben gondolok vissza, közös „bemelegítéssel“, „tréningekkel“, játékokkal, improvizációkkal kezdődtek, mely a legtökéletesebb légkör teremtette meg. Ezeket a játékokat sohasem éreztük kínosnak, mindenki feloldódott egymás társaságában. Segített abban, hogy még közelebb kerüljünk egymáshoz.

Weöres Sándor *Holdbeli csónakos* című művét adtuk elő, s büszkén állíthatom, hogy már az első előadáson nagy sikert aratott, és mindenki élvezettel kísérte végig a történeteket. E mesedarabban van kaland, próbatétel, melyet a szerelmeseknek ki kell állniuk, szerencse és szerencsétlenség, s végül győz a jó, ahogyan ez általában lenni szokott.

A közös alkotás öröme, a folyamatos munka meghozta gyümölcsét, hisz a komáromi Jókai Napokról nem kis eredményekkel tértünk haza. Nívódíjjal és több kisebb díjjal jutalmazták produkciónkat.

Bevallom, eleinte nem nagyon érdekelt a dolog, és inkább a szavaló- és prózamondó versenyek vonzottak, de aztán megmérgezett a csapat, és mondhatni „ott ragadtam“. Ha valaki megkérdezné tőlem, hogy volt-e „egy olyan“ legemlékezetesebb pillanat, és hogy mi volt az, a válaszom igen lenne, és valóban emlékezetes. Amikor a Jókai Napokon

előadás közben rám esett a díszlet, s én ott álltam megrémülve, bambán, egy majomfarokkal a hátsó részemen. Egy kicsit rosszul jöttek ki a lépések, de ezt, mint minden mást is, a mi kis brancsunk ügyesen megoldotta.

Befejezésképpen annyit mondanék, hogy minden ember életében, ahogyan kell egy hely, kell egy csapat is, és kívánni, remélni tudom csak, hogy még sok ilyen évfordulót megél és ünnepel majd a kassai KGSzT.

Parajos Katalin

Mindig mosolyra görbül a szám, ha eszembe jut – lassan 7 éve már – hogy Temóra szerepét alakítottam a Holdbéli csónakosban...

Nagyon szép emlékeim maradtak meg arról az időszakról: a társaság összekovácsolódásától és az első előadás előtti izgalmaktól számítva, a próbákon és összpontosításokon keresztül egészen az utolsó meghajlásig, ...illetve addig, amíg valamilyen természetes módon mindannyiunkat másfelé nem sodort a szél...

Valójában kicsit nehézkesen indult és – valljuk be – eleinte kissé hitetlenül is, mert nem sokan bíztak benne, hogy „A padlás“ után össze lehet hozni valami hasonlót, valami legalább olyan jót és élvezetesebbet.

Egészen máshol kezdtük, egy másik darabnál, de végül is – közös döntés eredményeként – A Holdbéli csónakos lett belőle, amit mindannyian szerettünk, úgy hiszem. Szerettük, mert közösen csináltuk, mert vidám volt, mert összehozott minket egy következő KGSzT darab erejéig. Azért is szerettük, mert bizonyíthattunk, és mert kicsit rólunk is szólt. Büszkéek voltunk rá. Tetszett, ahogy összeraktuk és felépítettük az egész előadást, ahogy mindenki beleadott mindent, ami benne volt, igyekezett és leküzdötte gátlásait! Úgy érzem, jól sikerült darab lett, ami meghozta gyümölcsét is! Köszönet érte mindenkinek!

Bánó Júlia

„mennek, egyre csak mennek...”

(zenés irodalmi összeállítás)

A műsorban a következő versek és prózai részletek hangzanak el:

1. Ozsvald Árpád: Hettita ballada
2. Mikola Anikó: Az utolsó
3. Rácz Olivér: Latiatuc feleym zumtuchel mic vogmuc...
4. Dénes György: Még innen a halálon
5. Tóth László: A szavakról
6. Varga Imre: Előreküldött ének
7. Gál Sándor: Távolodók
8. Gál Sándor: Könyörgés

Előadják a KGSzT irodalmi színpadának tagjai:

Bánó Júlia
Dakos Szilvia
Jankó Miklós
Major Péter
Parajos Katalin

A verseket **Sirilo Gyula** zenésítette meg.

Rendezte: **Bodon Andrea**

Előadás: 1999. november 21. (vasárnap) – 10:00
Kassa – Művészetek Háza

„mennek, egyre csak mennek...”

Mennek, egyre csak mennek... öten voltunk, és számomra ez volt az első alkalom, amikor színpadra léphettem egy zenés előadásban. Emlékszem... eredetileg a Sátoraljaújhelyben megrendezett Szép Magyar Beszéd ünnepi megnyitójára lett összeálítva, de végül sok más rendezvényen is sikert arattunk a röpké kis koreográfiába foglalt megzenésített versekkel. Nem kellett hozzá több egy gitárnál és pár jó ötletnél... A próbákon sokat nevtünk, és élveztük az együttléteket, ezúttal is jó kis csapat állt össze! Köszöni Bogyi a lehetőséget, odaadást, türelmet, és persze a sok segítséget!

Bánó Júlia

Tóth László:

A szavakról

Tisztálkodnak,
időnként tisztálkodnak
a szavak is.

Azután szárazra
dörzsölik magukat,
forrásvizet isznak,
és leheverednek
az árnyékba.

Amikor ismét előkerülnek:
frissek,
tiszták,
ártatlanok,
mintha ma születtek volna.

A KGSzT irodalmi színpada bemutatja:

„...éltem egyszer én, Márai Sándor”

(irodalmi összeállítás Márai Sándor műveiből)

Szereplők:

**Dakos Szilvia
Jankó Miklós
Kovács Mária
Major Imre
Rigó Gyula**

Rendezte:

Bodon Andrea

„éltem egyszer én, Márai Sándor...“

Vajon mi marad meg leginkább a gimis évekből? Valakinek a bulizások, másoknak a közös kirándulások, de az is előfordul időnként, hogy egy-egy versenyen való részvétel, mint például a szavalóverseny. Számomra az egyik feledhetetlen élmény épp a szavalással áll közeli kapcsolatban.

Elsős gimnazistaként lehetőségem nyílt részt venni egy irodalmi műsorban. Ez több okból is meglepő volt számomra. Részben azért, mivel nem tartoztam a versenyeken résztvevő sikeres szavalók közé. A másik ok a korom volt. Az irodalmi színpadi játékok szereplői többnyire idősebb diákok szoktak lenni. De milyen színjátékról van is szó, vagyis kinek a műveit kívántuk színpadra vinni?

Az iskolánk 2000-ben szándékozott nevet változtatni. Az addig Magyar Tanítási Nyelvű Gimnázium és Alapiskolát Márai Sándor Gimnázium és Alapiskolára nevezték át. Ennek és Márai születésének 100. évfordulója alkalmából készült egy műsor, mely a kassai születésű polgár életét szerette volna bemutatni művei segítségével.

A műsorban öten vettünk részt. Név szerint: Dakos Szilvia, Kovács Mária, Jankó Miklós, Rigó Gyula és Major Imre. A diákok különböző évfolyamokból voltak. Voltak érettebbek tőlem és nagyon tehetségesek is, akiknek a részvétele nagyrészt hozzájárult a sikeres előadáshoz. Persze elengedhetetlen volt a csapatmunka is, hisz a közös együttműködés nélkül az egyéni teljesítmény elhalványul. A legnagyobb érdem azonban Bodon Andrea tanárnőé. Ő volt az, aki a verseket és prózákat összeválogatta, felkészített minket, és nem utolsó sorban rendezte is a darabot. Az ő odaadó munkája nélkül a mi fáradozásaink mit sem értek volna. Az előadást háromszor tekinthette meg a kassai közönség, amit részben sajnálok, mivel így csak nagyon kis csoportnak tudtuk közelebb hozni Márai Sándort. Lehetőségünk nyílt még részt venni egy fesztiválon is Vásárosnaményben, ahol szintén sikert arattunk, és ez részben vigaszt nyújtott, hogy nem hiába fáradoztunk.

A kevés előadás ellenére is úgy gondolom, hogy érdemes volt dolgoznunk. Nem a siker volt az elsődleges cél, hanem, hogy méltóképpen emléket állíthassunk városunk nagy költőjének és írójának. Úgy érzem, hogy ezt a célt sikerült teljesítenünk. Sőt ezt túllépve egy olyan magot elhinteni a résztvevők többségébe, mely meghatározó lett a később pályaválasztáskor.

Major Imre

Lázár Ervin:

Szegény Dzsoni és Árnika

mesejáték – átdolgozta Bodon Andrea és Kozsár Zsuzsa

előadja a KGSzT

Szereplők:

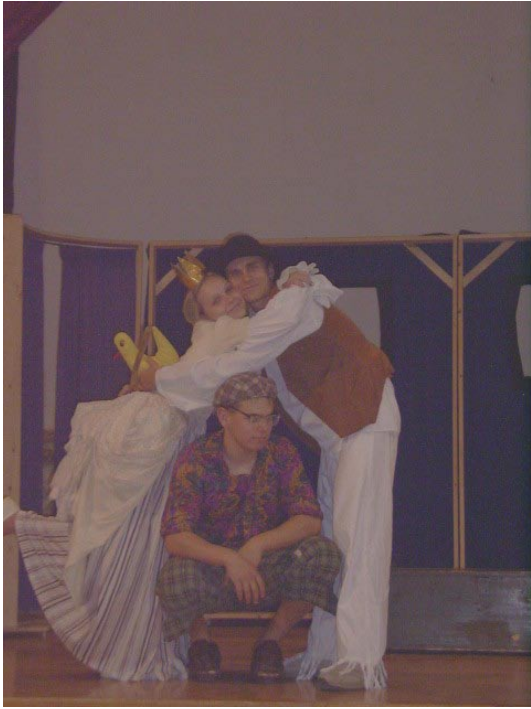
Felnőtt	IvančinÉva
Gyerek	Štoffan Katalin
Dzsoni	Dudás Szabolcs
Árnika	Mikó Krisztina
Östör király	Major Imre
Főszámlnok	Major Zsófia
Dada	Brutovsky Gabriella
Lovagok	Mihály Gábor
	Peniaško Máté
Százarcú boszorkány	Fencik Veronika
Vándor	Dávid Andrea
Ipiapacs	Mihály Gábor
Ipiapacs bandája	Peniaško Máté, Major Zsófia
	Brutovsky Gabriella,
	Major Zsuzsa, Dávid Andrea
Kapitány	Balla Viktória
Rézbányai Győző	Major Imre
Testvérek	Major Zsófia, Peniaško Máté
	Brutovsky Gabriella,
	Balla Viktória, Dávid Andrea
Hétfejű Tündér	Major Zsuzsa

Segédrendező:

Sirilo Eszter

Rendezte:

Bodon Andrea

„Mondjál nekem egy mesét...!”

- Miről?
- A kacsakirályról meg a kacsá- királykisasszonyról.
- Két kacsáról?
- Igazából nem kacsák ám!
- Hanem?
- Valódi király meg valódi királykisasszony. Csak a gonosz boszorkány elvarázsolta őket...“

Boszi: Ekkor léptem színre én. Gonoszan, könyörtelenül az egész királyi udvart kacsává változtattam. Persze varázsolni korántsem olyan egyszerű, mint amilyennek tűnik. A varázserő nem velünk született adottság – sok fáradozással és kemény munkával jár.

Tündér: Várj! Itt meg kell, hogy állítsalak! Nemcsak rólad szólt a darab! Kezdjük szépen előlről:

Bizonyára mindannyian ismeritek a Szegény Dzsoni és Árnika történetét, viszont nem mindenkinek adatik meg az a szerencse, hogy betekintsen a kulisszák mögé. Nos, jó hírünk van: Ez a pár betű azért sorakozott fel a papírra, hogy körbevezessen eme csodás világ rejtelsein.

Először is: Miből áll össze egy színtársulat? Színészekből – gondolná az ember. A mi esetünkben viszont egy – idővel nagyon jól összekovacsolódott – szedett-vedett gimis társaságból, aki talán túl értékesnek tartotta szabadidejét ahhoz, hogy elfecsérelje. Így inkább a szórakoztató, de néha fárasztó munkát választotta.

Négy éve (szinte hihetetlen, hogy olyan rég volt) kezdődött, hogy a rohanó hétköznapiakból belecsöppentünk a mesevilágba. Azt hiszem, már a pusztá elképzelés, hogy egy „komoly“, szinte felnőtt ember belebújjon egy kisgyerek, öreganyó, királylány, boszorka vagy egy tündér bőrébe, elég szórakoztató – hát még milyen élmény valójában: egymáson röhögve, másokat parodizálva, tudva mi zajlik a színpalak mögött, aztán igazán nehéz jól alakítani. Mivel a huszadik próba után már mindenki kívülről fújta a szövegkönyvet, így nemcsak a színpad látható felén folyt az előadás. Ilyenkor együtt drukoltunk az éppen színen levőknek, kárörvendően röhögtünk a bakikon, olykor elfelejtettünk színre lépni, szándékosan eldugtuk egymás kellékeit (ugye Zsófi?), vagy épp a nagy ruhatornyok között kutatva próbáltunk választ kapni a „Nem látta valaki

a...?“ kérdésre. Persze a színpadon is nagy élvezet volt alakítani (Már amikor nem esik ki a szöveg), főleg amikor a közönség jobban élvezi a szerepedet, mint te.)

A premierünkre a gimnázium tornatermében került sor, egy igen csak hálás közönség előtt. Az ovis gyerekek igazán hitelesen reagáltak a színpadon zajló dolgokra. Bár a gimnázium „gyerekei“ sem voltak hálátlanok. Ugyanúgy tátott szájjal, nevetve nézték végig a darabot.

„Turnék“ további állomásairól (Márai Stúdió, Buzita stb.) sem tértünk vissza csalódottan. És ami a várva várt Jókai napokat illeti, minden téren sikeresnek bizonyultak. A hangulatos kemping, Komárom-felderítő akciók, közös ünneplések, bulik, a játszótér esti meggrohamozása bizonyára felejthetetlenek maradnak. És maga az előadás is megérte a pénzt.

És ami a leglényegesebb, Bodon tanárnő nélkül aztán tényleg nem jutottunk volna el ideig. Köszönet minden fáradásért, minden feláldozott szabad percért, a jó hangulatért és a sok-sok maradandó élményért!!!!

Tündér É. Boszi
(*Zsuzsa és Vera*)

Dzsoni és Árnika?

Nagyon szerettem ezt a darabot. Sokat dolgoztunk vele, rengeteg időbe telt, hogy olyan legyen, amilyen lett. De megérte! Az első előadás után már tudtuk, hogy nagyon is megérte a fáradásokat. A kassai óvodások nagyon élvezték az előadást. Jól reagáltak le az egészet. Dzsoninak és Árnikának drukoltak, Ipiapacson nevettek, a boszorkánytól féltek, sőt az egyik kisgyermek el is sírta magát. Annyira jó érzés volt tudni, hogy örülnek nekünk, hogy sikerünk volt. Már alig vártuk, hogy újból előadjuk, s másodszor is örültek nekünk, és harmadszor is, és negyedszer is meg ötödször is, és még sorolhatnám. A Jókai Napok csak megtetőzték az addigi sikerélményünket. Szeretnék most megint ott lenni...

Mikó Kriszti

A KGSzT bemutatja

Heltai Jenő: Az ezerkettedik éjszaka (mesejáték)

Szereplők:

Fatumah - Básti Andrea / Horváth Tímea
Laila, a lánya - Elek Erika / Havasi Tímea
Fehér Hasszán - Kiss Csaba
Fekete Hasszán - Havasi Péter
Almalik szultán, Bagdad királya - Brutovsky Gabriella
Rusztám királyfi, a fia - Dohos Dániel
Kafur - Kolesár Izabella
Kházi - Major Zsuzsa
Hubub - Major Zsófia
Rakub - Ivančin Éva
Kutub - Havasi Tímea / Elek Erika
Sahriar szultán - Csík Attila
Sarazád - Fencik Veronika
Dunyazád, a húga - Soltész Rita
Kikiáltó - Horváth Tímea / Básti Andrea
Vízárus / Asszony - Peniaško Éva
Első őr - Tóth Krisztina
Második őr - Bartók Csilla

Díszlet: Fecsó Szilárd
Zenei munkatárs: Sirilo Gyuszi
Segédrendező: Sirilo Eszter

Rendezte: Bodon Andrea

**Bemutató: 2004. június 11-én 16,00 órakor
a Márai Stúdió színpadán**

Az ezerkettedik éjszaka

...fergeteges élmény...belebújni egy szultán bőrébe... „szakállat növesztetni“, és mindezt egy órán át élvezni... kockázatok és mellékhatások nélkül... mindenkinek ajánlom... bezzeg ha az embernek egyszer-kétszer leesik a színpadon a nadrágja, kiderül az igazság...

...sokan voltunk így... nők és mégis férfiak... férfiak és mégis nők... sokan és... egy szuper csapat...

...hasszánok... bolha... királyfi... hármass szerelem... bűvös anya... kéjhölgyek... mind, mi szem-szájnak ingere... és mi mindezt megízlelhettük... teljes mértékben...

...színpadi élményeink határtalanok... nevetés sírással ötvözve... minden testhelyzetben...

...és hát a kritika nem hatott... hiszen mi egyediek voltunk... fő a cél... mi ezt tudtuk...

...és a körítés?... felejthetetlen élmények a beszorult liftben... kofolapartik az „egérlyukban“... a színpad mögötti közös oroszlánkiáltás...

...mi egy igazi csapat voltunk...

Brutovsky Gabriella

„...keble halma mint elefántcsont, aranyalma...“

A 2004-es Jókai Napokra Heltai Gáspár: Az ezerkettedik éjszaka című mesejátékával készülődtünk. Szerencsére a csapat létszáma lehetővé tette a szereplők lekettőzését, így végül mindenki játszott a darabban, s emellett belebújhatott akár több figura bőrébe is.

A történet meseszerű környezetével magával ragad kicsit és nagyot egyaránt, és szinte részévé válik a darabnak. A két Hasszán – Fehér és Fekete – és szeretett hölgyük – Laila – kalandos története tárul szemünk elé. Laila ügyes fondorlattal – melyben nagy szerepe van anyjának, Fatumának – tartja markában a „hős“ szerelmeseket: „...nappal az egyik, éjszaka a másik“. Ám az ő szíve Rusztámé, a bolhából lett királyfié, s mint ahogy a meséknél lenni szokott, ez sem végződhetett másképp, mint hogy a szerelmesek egymáséi lesznek, és a két Hasszán is minden jóval megrakodva boldogan él, míg...

Társulatunk minden tagja nagy odaadással készülődött a próbákra. Közös erővel, kreativitással és hatalmas nagy csapatmunkával egy olyan darabot hozott össze, melyet még elég sokáig fognak emlegetni a mi drága és hálás nézőink. Mindenki felszabadultan játszott, és még ma is boldogan gondol vissza a nagy összpontosításokra, a főpróbára és a végigizgult előadásokra. A jelmezek és kellékek létrehozásában is részt vettünk egy-egy saját készítésű párnával vagy ruhadarabbal, hogy színe-
sebbé varázsoljuk a jeleneteket.

Örülök, hogy tagja lehettem a társulatnak, hiszen az itt kötött barátságok nem kis időre, hanem egy életre szólnak. A csoport tagjai kellemes élményekkel és tapasztalatokkal bővíthették életük kincseskamráját.

Elek Erika

A KGSzT Irodalmi Színpada bemutatja:

*„Nagy szárnyadat borítsd ránk,
virrasztó égi felleget!”*

*(Irodalmi összeállítás Radnóti Miklós halálának 60. évfordulója
alkalmából.)*

*Szereplők: Csernok Emese
Dudás Szabolcs
Havasi Péter
Major Imre
Mikó Krisztina*

Rendezte: Bodon Andrea

Összeállította: Bodon Andrea és Erőss Judit

*Bemutató: 2004. április 5. 19,00 órakor
a Márai Stúdió színpadán*

Radnóti-memories

Egy délután épp a suliból igyekeztem hazafelé, mikor az öltözőnél Imi megállított, s azt kérdezte, lenne-e kedvem egy előadásban szerepelni. Mivel tavasszal egy középiskolai versenynek Kassán lesz a döntője, és egy műsort kell készítenünk. Meg amúgy is valami évforduló lesz... „Hogyne, persze“ – mondtam beleegyezőleg. Mint később kiderült az „egy középiskolai verseny“ a Szép Magyar Beszéd országos döntője volt, és a „valami évforduló“ pedig Radnóti Miklós halálának a 60. évfordulója.

Aztán teltek a napok és a hetek. Azt hittem, a dolog teljesen a feledés homályába veszett. Mígnem egy nap – megint csak Imi – azt kérdi, hogy mikor tudok elmenni próbálni. Én enyhén értetlenkedő ábrázatot vágva, intelligensen visszakérdeztem, hogy:

- Mi?
- Tudod, az a műsor, amiről beszéltünk... Még régen. – jött a válasz.
- Ja, izé... persze. Hát mikor menjek?
- Gyere el holnap hetedik után Bogyi osztályába.

Másnap hetedik óra után bemegyek az osztályba. Szabi éppen egy főiskolai felvételi papírt töltött ki Kriszti segítségével. Imi a tanári asztalnál kiflit evett, és Bodon tanárnővel egy szöveggönyvet olvasgatót.

- Szia Peti!
- Csókolom, sziasztok – köszöntem vissza.
- Na, akkor már mindenki itt van? – kérdezte a tanárnő.
- Nem, még Emese hiányzik. (később a próbafolyamat alatt sokszor hangzott el ez a mondat)

De kis várakozás után Emese is megérkezett, és kézbe kaptuk a szöveggönyveket. Elkezdődhetett az első próba, aztán a második, harmadik, negyedik... Mígnem március végén, április elején azt vettük észre, hogy egy egész szolid műsort futtatunk a próbák alatt.

Később persze kiderült, hogy több volt ez, mint egy egész szolid műsor. És nem azért mondom ezt, mert én is érintett vagyok a dologban, de tényleg egy nagyon jól megszerkesztett és nem kevésbé jól színpadra állított előadás lett belőle. Aki látta, tanúsíthatja, aki nem, az meg úgyis elhiszi.

Havasi Péter

A KGSzT előadja

Mrozek: Szerenád

című darabját

Szereplők:

Róka - Havasi Péter

Kakas - Hundža Tamás / Pekár János

Szőke - Elek Erika / Peniaško Éva / Pristaš Zsuzsa

Barna - Havasi Tímea / Horváth Tímea / Palencsár Júlia

Vörös - Básti Andrea / Bartók Csilla

Díszlet: Fecsó Szilárd

Rendező: Bodon Andrea

Asszisztens: Sirilo Eszter

Műszaki munkatárs: Sirilo Gyula

Bemutató:

2005. június 15. - Komárom, VMK

Szerenád

Azon a bizonyos keddi próbán, amikor első alkalommal vettük kezünkbe a „Szerenádot“, s olvastuk végig közösen, teljesen egyértelmű volt a döntés. Elég volt egymás szemébe nézni ahhoz, hogy egyöntetűen kimondhassuk: „Na ez az, amit kerestünk!“ Mindenki lelkesen, jókedvvel feltöltődve ment haza erről a kissé rendhagyó próbáról, és szerintem nem akadt köztünk olyan, aki saját képzeletében, lelki szemei előtt ne állította volna rögtön színpadra a darabot.

Azt hiszem, éppen ez, hogy mindenki akár aktívan (a játékban), akár passzívan (egy hozzászólással, véleménnyel) bekapcsolódott a közös munkába, nagyban hozzájárult a sikerhez. Együtt éltünk a darabbal. Igazi csapatmunka volt. A legapróbb mozaikjaira szedtük szét, és a részletes

elemzések után igyekeztünk a lehető legpontosabban, egy teljes képpé alakítani. És ami a legfontosabb: szívesen csináltuk!

Bár abszurd, de ha jobban belegondolunk talán (sajnos?) mégsem annyira az, hiszen hétköznapi emberi tulajdonságokra, kicsinységekre ismerhetünk rá az öt állat egymás közötti viszonyában, megnyilvánulásaikban. Nem gondolom, hogy nagyban eltér ez a baromfiudvar a valóságtól, legfeljebb egy túlzott változata annak. Ez lehet az oka annak is, hogy kellően azonosulni tudtunk a szerepekkel.

Számomra egy egyedi élmény volt a Barna tyúk alakítása, nagyon hálás szerep, tele sok játéklehetőséggel.

Örülök, hogy tagja lehettem a KGSzT-nek, mert a sok barát, emlékezetes fellépések és sikerélmények mellett, rengeteg új tapasztalatot jelentett ez a két év számomra, amelyek, úgy gondolom, biztos jól jönnek még egyszer!

Havasi Tímea

Szerettem ezt a darabot. Jó volt, hogy teljesen más volt a műfaja, mint az eddigi daraboknak. A groteszk szabad kezet adott nekünk sok esetben, mikor például a mese megkötötte volna.

Miután megvolt a darab, azzal töltöttünk el jó pár próbát, hogy minden egyes mondatát megbeszéljük (miért, hogyan, kinek mondja). Ez volt az oka annak, hogy mindenki teljes mértékben hasonulhatott azzal a személlyel (állattal), akit alakított.

Aki látta a darabot, az tudja, hogy a díszlet 3 létra volt. Ez egyrészt korlátozta a színpadi mozgást, másrészt pedig olyannyira érdekes és szokatlan látvány volt (Fecsó tanár úr munkája), hogy a kettő kiegészítette egymást.

A Szerenád gyakorlása alatt a legjobb próba a főpróba volt a Jókai Napokon. Az előadásunkat megelőző napon késő estig próbáltunk, az előadás napján pedig már kora reggeltől a VMK-ban voltunk. Nem is kell mondanom, hogy mindenki fáradt és feszült volt (a darabot azelőtt még soha nem adtuk elő, ez volt a premier). Ennek ellenére egész próba alatt szórakoztunk, mert az idegesség olyan poénokat hozott ki, mint amiket azelőtt nem. Ezután pedig következett egy színvonalas előadás, amiért a csoportunkat nivódíjjal jutalmazták.

Horváth Tímea

„ÍGY ÉLTEM S VOLTAM ÉN HIÁBA“

(Irodalmi összeállítás József Attila verseiből,
valamint József Jolán, Vágó Márta és Kozmutza Flóra műveiből.)

ELŐADJÁK: HAVASI PÉTER
BÁSTI ANDREA
HAVASI TÍMEA
PREKOP ÉVA

RENDEZTE: BODON ANDREA

BEMUTATÓ: 2005. ÁPRILIS 5-ÉN 19,00-KOR
A MÁRAI STÚDIÓBAN

„Így éltem s voltam én hiába“

József Attila születésének 100. évfordulóját ünnepeltük 2005-ben. Ennek tiszteletére egy irodalmi műsort állítottunk össze.

A darab érdeklőssége abban rejlik, hogy József Attilával a középpontban (Havasi Péter) 3 nő is főszerepre tesz szert, akik József Attila életében vezető szerepet tölthettek be. Az idősebbik nővér, Jolán (Prekop Éva) kezdi el mesélni a történetet. Elmeséli, hogy anyjuk, Pöcze Borbála még a milyen nehezen tudta eltartani a családot. Továbbá elmeséli azt is, hogy anyjuk korai halála mennyire megviselte a fiatal költőtehetséget. Ez a tragédia egész életére olyan bélyeget nyomott rá, amely gátolta a szabad utat a polgári karrierhez. Majd ennek a résznek a csúcspontjához érünk, mikor maga a költő kéri számon és vádolja anyját teljesen igazságtalan és értelmetlen módon (Kései sirató).

József Attila vidámabb időszak a Vágó Mártával (Básti Andrea) való kapcsolata volt. Ebből a szerelemből született a Gyöngy és a Tedd a kezed c. verse is.

Az utolsó, beteljesedést ígérő szerelemre pedig már nem volt ereje. Itt Flórára (Havasi Tímea) gondolok, aki segített neki abban, hogy kibírja az örökös feltételes módon élés bizonytalanságát, és feldolgozza a magánéletben átélt csalódásokat.

Irodalmi összeállításunk a leglényegesebbet mutatja meg: József Attila emberi fejlődését, a szerencsétlen gyermekkorból magával hozott szemlélet hullámzásait, a felemelő törekvéseket és lesújtó csalódásokat. Mondanivalónkkal szerettük volna felkelteni a diákok érdeklődését a versek iránt. Irodalmi összeállításunkkal meghívást kaptunk októberben Sátoraljújhelyre is, ahol nagy sikert arattunk.

Örülünk, hogy József Attila igazi énjét megmutathattuk, és sikerült más szemszögből megvilágítanunk.

Básti Andrea

Nagy öröm és megtiszteltetés volt számomra eljátszani József Jolán szerepét. Óriási kihívást jelentett ez nekem. Bizonytalanul kezdtem el a gyakorlást, nem tudtam, megfelelek-e majd. Sokat tanultam tapasztaltabb társaimtól, akikben remek barátokra leltem. Együtt vészeltük át a fellépéseket, neveltünk a bakikon s a sors adta véletleneken.

Az elmúlt év alatt megtanultam: a közönség figyelmének lekötése nem könnyű feladat. Ha szívvel-lélekkel játszol, a közönség azt észreveszi és értékeli. A tapsvihar közepette felemelő érzés tölt el, s rádöbbenés, milyen édes a kemény munka gyümölcse.

A tapasztalaton kívül nagyon sok felejthetetlen pillanattal gazdagodtam, s József Attila személye is közelebb került hozzám.

Prékop Éva

Ezúton is köszönjük a következő szervezetek támogatását:

Süli János – Kassa Óvárosának polgármestere

Thália Színház

Szlovákiai Magyar Szülők Szövetsége